

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 20C/12/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617203962
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Stehlíková
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2018:5617203962.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš, samosudkyňou JUDr. Ivanou Michalíkovou, v právnej veci žalobcu: REALITY - GO MONEY s.r.o., sídlo Nová ulica 1588, 900 31 Stupava, IČO: 48 272 655, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. AŽALTOVIČ & PARTNERS s. r. o., sídlo Potočná 650/135B, 911 01 Trenčín, IČO: 36 857 882, proti žalovanému: Mesto Liptovský Hrádok, sídlo Hviezdoslavova 170, 033 01 Liptovský Hrádok, IČO: 00 315 494, právne zastúpený advokátom doc. JUDr. Jozefom Tekelím, PhD., so sídlom Nemessányiho 30A, 040 15 Košice - Šaca, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu územnej samosprávy pri výkone samosprávy, takto

rozhodol:

I. Žaloba sa **z a m i e t a**.

II. Žalovanému sa **p r i z n á v a** náhrada trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu dňa 20.04.2017 sa žalobca domáhal proti žalovanému uloženia povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške, ako bude súdom určená na základe výsledku dokazovania, ako aj náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný ako orgán územnej samosprávy podľa § 1 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení a zároveň správca dane z nehnuteľností podľa § 4 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní v spojení so zákonom č. 582/2004 Z. z. o miestnej dani a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady vydal Rozhodnutie č. 3393/2014 zo dňa 24.04.2014, ktorým na základe § 99e ods. 1 zákona o miestnych daniach vyrubil daňovníkovi U. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. X. XXXX, XXX XX G., Č. E., daň z nehnuteľností na rok 2014, a to jednak daň z pozemkov vo výške 118,58 eur a jednak daň zo stavby vo výške 3.514 eur, teda spolu daň z nehnuteľností vo výške 3.632,58 eur, ktorej splatnosť rozložil do dvoch termínov, a to v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia v sume 1.816,29 eur a v lehote do 30.09.2014 v sume 1.816,29 eur. V odôvodnení tohto rozhodnutia žalovaný uviedol, že daň z nehnuteľností vyrubil na základe podaného spoločného priznania k dani z nehnuteľností, k dani za psa, k dani za predajné automaty a k dani za nevýherné hracie prístroje, listu vlastníctva č. XXX pre katastrálne územie G. B., dokladov a skutočností zistených žalovaným v postavení správcu dane a podľa hodnoty, sadzieb a splátok určených v § 3 a 6 a § 22 Všeobecne záväzného nariadenia žalovaného č. 6/2012 o miestnej dani a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady a podľa hodnôt určených v prílohách č. 1 a 2 zákona o miestnych daniach. Poplatok za podlažie pri dani zo stavieb podľa § 12 ods. 3 o miestnych daniach je upravený vo Všeobecne záväznom nariadení žalovaného č. 13/2013, ktorým sa mení a dopĺňa Všeobecne záväzného nariadenia žalovaného č. 6/2012 o miestnych daniach a miestnych poplatkoch za komunálne odpady a drobné stavebné odpady. Rozhodnutím žalovaného zo dňa 17.05.2016 č. k. R2016/003424 bol postupcovi, teda U. Y. vyrubený úrok z omeškania pre riadne a včasné nezaplatenie, prípadne neodvedenie dane, prípadne splátky dane v súlade s § 156 ods. 1 písm. a), c) zákona č.

563/2009 Z. z. o správe daní vo výške 964,54 eur. Postupca vyrubenú daň vrátane úroku z omeškania žalovanému zaplatil v celej výške, pričom túto skutočnosť žalovaný nespochybňuje. Žalobca uzavrel ako postupník s U. Y. ako postupcom Zmluvu o postúpení pohľadávok, na základe ktorej postúpením nadobudol pohľadávku postupcom na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalovaného pri vyrubení dane z nehnuteľností na rok 2014 rozhodnutiami označenými v žalobe. Od tejto zmluvy o postúpení pohľadávok žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu na uplatnenie nároku na náhradu škody v konaní o predmetnej žalobe. Právnym základom nároku na náhradu škody podľa žalobcu je nesprávny úradný postup žalovaného ako správcu dane pri vyrubení dane z nehnuteľností na rok 2014, a to konkrétne pri určení výšky tejto dane. Žalobca poukázal na § 10 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 14 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Zb. Namietaný nesprávny úradný postup žalovaného pri vyrubení dane z nehnuteľností spočívajúci v inom zákonnom zásahu do práva a právom chránených záujmov postupcu spočíva v nerešpektovaní právnej úpravy umožňujúcej obciam ako správcom dane z nehnuteľností zohľadniť pri vyrubení dane z nehnuteľností miestne podmienky, teda podmienky aké samosprávny územný celok, ktorý je správcom dane z nehnuteľností, bol schopný zabezpečiť vlastníkom nehnuteľností ako daňovníkovi na realizáciu a výkon všetkých jeho práv, ktoré sú obsahom vlastníckeho práva k príslušnej nehnuteľnosti. Rozhodnutím č. 3393/2014 zo dňa 24.04.2014 žalovaný ako správca dane vyrubil postupcovi ako daňovníkovi daň z nehnuteľností, a to jednak z pozemkov zatriedených ako trvalé trávne porasty vo výške 0,33 eur, z pozemkov zatriedených ako zastavané plochy a nádvoría vo výške spolu 73,63 eur, z pozemkov zatriedených ako ostatné plochy okrem stavebných pozemkov vo výške spolu 44,62 eur ako aj daň zo stavieb zatriedených ako garáže vo výške spolu 73,60 eur, zatriedených ako stavby na ostatné podnikanie a zárobkovú činnosť, skladovanie a administratívu vo výške 737 eur a ostatné stavby spolu vo výške 2.703,40 eur. Žalobca poukázal na ustanovenie § 6 ods. 1, 7 ods. 1 a 2, § 8 ods. 1 a 2, § 10 ods. 1, § 11, 12 ods. 1, 2, § 17 ods. 3 písm. c) zákona o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady. Z citovaných zákonných ustanovení v znení účinnom v čase konania žalovaného smerujúceho k vyrubeniu dane z nehnuteľností postupcovi na rok 2014 vyplývala podľa žalobcu nielen právna možnosť, ale za splnenia príslušných zákonných podmienok aj právna povinnosť žalovaného ako správcu dane skúmať existenciu miestnych podmienok za účelom posúdenia možnosti zníženia sadzby dane z nehnuteľností. Žalovaný túto právnu povinnosť v procese vyrubovania dane z nehnuteľností vôbec nespĺnil a daň vyrubil bez zohľadnenia takýchto miestnych podmienok, ktoré boli také, že by zníženie sadzby dane predovšetkým u dani zo stavieb plne opodstatňovali. Pokiaľ obec vyberajúca daň z nehnuteľností nezabezpečí pre vlastníka nehnuteľností, a teda daňovníka, od ktorého tento druh dane vyberá optimálne a čo najúčinnejšie využitie jeho nehnuteľnosti, tak je právnou povinnosťou obce takéto nespĺnenie svojej povinnosti stojacej oproti jej právu na vyberanie dane z nehnuteľností zohľadniť pri vyrubení dane v podobe zníženia sadzby dane v rámci prihliadnutia na miestne podmienky. Takýto postup obce by mal byť potom každoročne premietnutý do všeobecne záväzného nariadenia určujúceho na príslušné zdaňovacie obdobie výšku sadzby dane a tiež zníženie dane z dôvodu obmedzeného využitia stavieb, ktoré sú zdaňované touto daňou. Pokiaľ tomu tak nie je, nemožno postup obce v procese vyrubovania dane z nehnuteľností považovať za ústavný a zákonný a majúci tak základné atribúty správneho úradného postupu. Zároveň takýmto postupom dochádza ku nezákonnému zásahu do práv a právom chránených záujmov daňovníka. Postupcovi bola rozhodnutiami uvedenými v žalobe vyrubená daňová povinnosť k dani z nehnuteľností v značnej výške, t.j. až 3.632,58 eur, ktorá je v porovnaní s terajšou aktuálnou hodnotou nehnuteľností, ktorej bola takáto daň vyrubená celkom neadekvátna a nenáležitá, postupca vzhľadom na absolútne nedostatky v infraštruktúre žalovaného, ktoré znemožňovali riadne využitie príslušných nehnuteľností v jeho vlastníctve, mohol využívať tieto nehnuteľnosti len v značne obmedzenom rozsahu. Žalovaný nebol schopný zabezpečiť pre postupcu ako vlastníka nehnuteľností, ktorému vyrubil neúmernú daňovú povinnosť, a túto aj zinkasoval, riadne možnosti prízjazdu vozidlami k jeho nehnuteľnostiam, parkovaniu vozidiel v blízkosti týchto nehnuteľností, za ktoré žalovaný inkasoval ďalšie osobitné poplatky, nebol schopný zabezpečiť v prevažnej časti produktívneho času v pracovnom dni prejazdnosť jednotlivými ulicami predstavujúcimi prízjazdové cesty pre všetky osoby podieľajúce sa na užívaní nehnuteľností vo vlastníctve postupcu. Rovnako žalovaný nebol schopný zabezpečiť poriadok a čistotu na verejných priestoroch obklopujúcich tieto nehnuteľnosti a s tým súvisiaci celkový dostačujúci vzhľad územia, na ktorom sa tieto nehnuteľnosti nachádzajú. Žalovaný inkasoval na dani z nehnuteľností od postupcu značné peňažné prostriedky, no žiadnym spôsobom nezabezpečil pre postupcu ako daňovníka akékoľvek zlepšenie a skvalitnenie možnosti využitia týchto nehnuteľností. Aj za tohto stavu žalovaný proces vyrubovania dani z nehnuteľností, ktorý viedol k vydaniu rozhodnutia označeného v žalobe, neprihliadol na miestne podmienky, neposúdil možnosť zníženia sadzby dane ako aj samotné dane, predovšetkým dane zo stavieb, hoci takéto podmienky objektívne neexistovali, bol jeho

postup v tomto procese ako správca dane nesprávny a takýmto nesprávnym úradným postupom bola postupcovi spôsobená škoda. Pokiaľ ide o výšku tejto škody, táto predstavuje rozdiel medzi vyrubenou a už aj zaplatenou daňou z nehnuteľnosti na rok 2014 a výškou dane, ktorá by bola určená pri správnom postupe správca dane spočívajúcom v znížení sadzby dane ako aj samotnej dane, predovšetkým dane zo stavieb a s ohľadom na miestne podmienky. Túto sumu bude možné ustáliť až na základe vykonaného dokazovania žalobcu a túto sumu na základe výsledkov vykonaného dokazovania upresní. Žalobca požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie náhrady škody listom zo dňa 11.04.2014, avšak bezvýsledne.

2. Súd Uznesením zo dňa 11.05.2017, sp. zn. 20C/12/2017-19, vyzval žalobcu, aby odstránil neúplnosť, neurčitosť a nezrozumiteľnosť žaloby zo dňa 18.04.2017 tak, že uvedie žalobný petít, aby bol určitý a vykonateľný, t.j. uvedie, v akej výške sa domáha náhrady škody. Podaním zo dňa 29.05.2017 žalobca doplnil žalobu tak, že sa žalobou domáha náhrady škody za nesprávny úradný postup žalovaného ako správca dane pri vyrubení dane z nehnuteľností za rok 2014 vo výške 3.632,58 eur.

3. Uznesením zo dňa 12.06.2017, sp. zn. 20C/12/2017-25, súd vyzval žalovaného, aby sa písomne vyjadril k žalobe a ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva, aby uviedol vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalovaný sa podaním zo dňa 14.06.2017 vyjadril k žalobe, pričom uplatnený nárok v celom rozsahu neuznal ani čo do dôvodu, ani čo do výšky. Žalovaný ďalej uviedol, že daňovník pán U. Y. podal dňa 31.01.2013 priznanie k dani z nehnuteľností podľa zákona č. 582/2004 o miestnej dani a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady, za nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX pre katastrálne územie G. B.Y.. Svojím podpisom vyhlásil, že všetky údaje v priznaní sú správne a úplné. Nehnuteľnosti sa nachádzajú v priemyselnej zóne mesta Liptovský Hrádok (areál bývalého Váhostavu, a.s.). Dňa 24.04.2014 Mesto Liptovský Hrádok ako správca dane z nehnuteľností vyrubilo daňovníkovi v súlade s podaným priznaním zo dňa 31.01.2013 daň z nehnuteľností na rok 2014 vo výške 3.632,58 eur, Rozhodnutím Mesta Liptovský Hrádok č. 3393/2014 č. k. R2014/001734, ktoré sa stalo právoplatné a vykonateľné. Daň z nehnuteľností bola vyrubená v súlade so zákonom č. 582/2004 a Všeobecne záväzným nariadením č. 6/2012 o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení Všeobecne záväzného nariadenia č. 13/2013, ktorým sa menilo a dopĺňalo Všeobecne záväzného nariadenia č. 6/2012. Nakoľko daň z nehnuteľností za rok 2014 bola uhradená po lehote splatnosti a to až 17.05.2016, správca dane Rozhodnutím Mesta Liptovský Hrádok zo dňa 17.05.2016 č. k. R2016/003424 vyrubil úrok z omeškania vo výške 964,54 eur za každý deň omeškania s platbou, až do dňa platby vrátane. Aj toto rozhodnutie sa stalo právoplatné a vykonateľné. Daň z nehnuteľností za predmetné obdobie upravuje zákon č. 582/2004 a správu dane z nehnuteľností Daňový poriadok. Základné ustanovenie zdaňovania pozemkov, stavby a bytov sú uvedené v druhej časti zákona č. 582/2004, ktoré upravujú daňovníka, predmet dane, základ dane, výpočet dane a povinnosť predkladať priznanie k dani z nehnuteľností. Mesto môže všeobecne záväzným nariadením sadzby dane zvýšiť alebo znížiť a ustanoviť podľa miestnych podmienok zníženie dane alebo ďalšie oslobodenie od dane, v prípadoch daňovníka alebo predmetu dane ustanovených v zákone č. 582/2004. Žalovaný zároveň uviedol, aké boli sadzby dane podľa platného Všeobecne záväzného nariadenia č. 6/2012 pre rok 2014. Daň z nehnuteľností je v súlade s § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 582/2004 príjmom rozpočtu mesta, ktoré sú zdrojom na jeho zveľaďovanie a starostlivosť o majetok mesta, vytváraním podmienok na jeho rozvoj. Výška sadzby dane z nehnuteľností ustanovená v súlade so zákonom č. 582/2004 a pri ich stanovení mesto zvažilo miestne podmienky tak, aby výška nezaťažovala daňovníkov neprimerane. Je však na vlastníckovi nehnuteľnosti, aby sa o svoje nehnuteľnosti staral, plnil si daňové povinnosti a rozvíjal svoje prípadné podnikateľské aktivity tak, aby mu vlastníctvo nehnuteľnosti neprimerane nezaťažovalo finančnú situáciu. Na základe uvedených skutočností žalovaný ako správca požaduje, aby súd po vykonanom dokazovaní žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

4. Uznesením zo dňa 22.06.2017, sp. zn. 20C/12/2017-50, súd vyzval žalobcu, aby sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného, uviedol ďalšie skutočnosti, označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalobca v replike zo dňa 06.07.2017 uviedol, že zotrváva na ním uvedených tvrdeniach v podanej žalobe a s tvrdeniami žalovaného nesúhlasí. Žalovaný sa podľa názoru žalobcu vôbec nevysporiadal s uplatnenými žalobnými dôvodmi žalobcu, odignoroval jeho námietku, podľa ktorej správcou dane vydané rozhodnutie je nezákonné a protiústavné. Žalovaný vo svojom vyjadrení uvádza výšky ročných sadzieb dane zo stavieb stanovených vo všeobecne záväznom nariadení žalovaného, pričom ich výška je taktiež určená v rozpore so zákonom č. 582/2004, nakoľko žalovaný nerešpektoval obmedzenie prijaté

zákonodarcom v § 12 ods. 2 zákona o miestnych daniach, podľa ktorého, ak sa žalovaný rozhodol znížiť alebo zvýšiť ročnú sadzbu dane zo stavieb stanovenú zákonom, tak takto určená ročná sadzba dane zo stavieb pri stavbách uvedených v § 10 ods. 1 zákona nesmie presiahnuť 10-násobok najnižšej ročnej sadzby dane zo stavieb určenej správcom dane vo všeobecne záväznom nariadení pre stavby určené v § 10 ods. 1 zákona o miestnych daniach ak § 104g ods. 3 zákona o miestnych daniach neustanovuje inak. Najnižšou ročnou sadzbou dane zo stavieb určenou správcom dane vo všeobecne záväznom nariadení je za stavby na bývanie a drobné stavby, ktoré majú doplnkovú funkciu pre hlavnú stavbu, a to 0,10 eur/m². Žalovaný zákonný limit prekročil pri stavbách týchto druhov, a to priemyselné stavby, stavby slúžiace energetike, stavby slúžiace stavebníctvu, stavby využívané na skladovanie vlastnej produkcie vrátane stavieb na vlastnú administratívu, stavby na ostatné podnikanie a na zárobkovú činnosť, skladovanie a administratívu súvisiacu s ostatným podnikaním a so zárobkovou činnosťou. Pri uvedených druhoch stavieb bola výška ročne sadzby dane stanovená vo výške 1,20 eur a 2,20 eur, čo je viac ako 10-násobok najnižšej ročnej sadzby dane určenej žalovaným pre stavby na bývanie a drobné stavby, ktorý má doplnkovú funkciu pre hlavnú stavbu. Preto žalobca zotrval na podanej žalobe, pretože je podľa jeho názoru dôvodná.

5. Uznesením zo dňa 13.07.2017, sp. zn. 20C/12/2017-53, súd vyzval žalovaného, aby sa vyjadril k replike žalobcu a uviedol ďalšie skutočnosti, označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Podaním zo dňa 19.07.2017 sa žalovaný vyjadril k vyjadreniu žalobcu (replike). V duplike žalovaný uviedol, že zotráva na svojich tvrdeniach uvedených vo vyjadrení k žalobe a ďalej uviedol, že žalovaný nemal potrebu sa vyjadrovať k námietke žalovaného k žalobe, že vydané rozhodnutie, ktorým bola vyrubená daň z nehnuteľnosti na rok 2014 je nezákonné a protiústavné v rozpore s Ústavou SR a garantovaným právom vlastníť majetok, a to z toho dôvodu, že postupca (daňovník) nadobudol zdaňované nehnuteľnosti z príjmov už zdanených daňou z príjmov a napriek tomu je druhýkrát zdaňovaný daňou z nehnuteľností. Tieto námietky je potrebné adresovať tvorcom zákonov. Správca dane z nehnuteľnosti len vykonáva túto správu v zmysle platných právnych predpisov. Každý, kto na území Slovenskej republiky vlastní nehnuteľnosť, či je to už fyzická alebo právnická osoba, platí daň z nehnuteľnosti. Túto majetkovú daň upravuje zákon č. 582/2004 Z. z.. Takže vyjadrenie žalobcu, že daň z nehnuteľnosti bola postupcovi, teda daňovníkovi vyrubená protizákonne a protiústavne a že mu bola spôsobená škoda, nemá oporu v našej legislatíve. Žalovaný v súvislosti s námietkou žalobcu, že žalovaný nesmie presiahnuť 10-násobok najnižšej ročnej sadzby dane zo stavieb určenej správcom dane vo všeobecne záväznom nariadení pre stavby a iné uvedené v § 10 ods. 1 zákona č. 582/2004 uviedol, že do roku 2023 tak urobiť môže, poukázal pri tom na § 104g ods. 3 zákona č. 582/2004. Žalovaný naďalej zotrval na tom, že žaloba je nedôvodná, preto ju žiada v celom rozsahu zamietnuť.

6. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu doplnil dupliku podaním zo dňa 02.08.2017. Právny zástupca žalovaného uviedol, že žalobca neujasnil, na akom právnom základe si uplatňuje voči žalovanému škodu. Zo žaloby vôbec nie je jasné, či žalobcovi mala vzniknúť škoda v dôsledku individuálnej rozhodovacej činnosti žalovaného, t.j. nesprávneho úradného postupu pri vydaní Rozhodnutia o vyrubení dane č. 3393/2014 zo dňa 24.04.2014 alebo normatívnej rozhodovacej činnosti žalovaného, t.j. nesprávneho úradného postupu pri vydaní Všeobecne záväzného nariadenia č. 6/2012 o miestnej dani a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení Všeobecne záväzného nariadenia č. 13/2013. Z uvedeného má žalovaný za to, že samotnému žalobcovi nie je zrejmý reálny právny titul, pre ktorý by mal byť v konaní úspešný. Vydanie rozhodnutia o vyrubení dane je individuálnym konaním, ktorého výsledkom je akt aplikácie práva a to individuálny právny akt a vydanie všeobecne záväzného nariadenia je normatívnym procesom, ktorého výsledkom je pravidlo správania, t.j. normatívny právny akt. Rozhodnutie žalovaného č. 3393/2014 je individuálny právny akt vydaný primátorom mesta a Všeobecne záväzného nariadenia č. 6/2012 žalovaného je normatívny právny akt vydaný mestským zastupiteľstvom. Tieto dva akty si nemožno zamieňať. Sú to rozdielne dva druhy procesov realizované dvoma rozdielnymi orgánmi mesta s nezameniteľnou kompetenciou. Pokiaľ žalobca v žalobe argumentuje, že pri vyrubení dane správca nezohľadnil miestne podmienky, daň neznižil, dovolané ustanovenie zákona predstavuje však zákonné splnomocnenie, aby mestské zastupiteľstvo ako výlučný normotvorný orgán obce uvážil, či v skutočnosti je fakultatívne daň zákonodarcom zohľadní alebo nezohľadní vo svojej činnosti pri vydávaní všeobecne záväzného nariadenia. Ak by primátor konajúci za správny orgán pri vyrubení dane v individuálnom rozhodovanom konaní postupoval podľa predstáv žalobcu a zohľadnil by miestne podmienky za účelom posúdenia možnosti zníženia sadzby dane z nehnuteľností, nevyužíval by zákonnú možnosť ale naopak, konal by protizákonne mimo svojej kompetencie. Žalobca formálne nenamieta nesprávny úradný postup

podľa § 14 ods. 1 zákona č. 514/2003 spočívajúci v inom nezákonnom zásahu do práv právom chránený záujmom fyzických osôb a právnických osôb, vady však vyčíta rozhodnutiu materiálne v intenciách § 12 ods. 2 v nadväznosti na § 5 zákona č. 514/2003, najmä neadekvátnu a nenáležitú výšku dvojitého zdanenia a z tohto dôvodu jeho nezákonnosť a neústavnosť. Žalobca nejednotne na niektorých miestach argumentuje nesprávny úradný postup a na iných miestach nezákonnosťou a neústavnosťou rozhodnutia. Žiadny právny predpis ani samotný zákon 514/2003 nedefinuje pojmy zákonného rozhodnutia. Žalobca poukázal na to, že Rozhodnutie žalovaného č. 3393/2014 z 24.04.2014 ako finálna rozhodovacia činnosť správcu dane vrátane procesného postupu vedúceho k jeho vydaniu nebolo predmetom riadneho prieskumného konania. Žalobca voči nemu nevyužil v súlade s daňovým poriadkom ani riadny ani žiadny mimoriadny opravný prostriedok. Rozhodnutie je právoplatné a vykonateľné, nebolo zrušené k tomu zmocneným orgánom. Žiaden príslušný orgán nekonštatoval nezákonnosť rozhodnutia. Existujúce právoplatné vykonateľné a teda zákonné rozhodnutie o vyrubení dane a úradný postup vedúci k vyrubeniu dane nemôže zakladať zodpovednosť podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Z týchto dôvodov nemožno žalobcovi priznať úspech v spore. Právny zástupca žalovaného ďalej uviedol, že ak má žalobca za to, že Všeobecne záväzné nariadenie č. 6/2012 je nezákonné alebo protiústavné, mal účinne využiť možnosti, ktoré mu platná právna úprava priznáva. Nečinnosť žalobcu nemôže následne kompenzovať súd v konaní o náhradu škody uplatnenú podľa zákona č. 514/2003 vykonaním kontroly zákonnosti a ústavnosti právnych noriem, keď táto právomoc je ustanovená zákonmi zverená určeným orgánom odlišným od súdu prvej inštancie, konajúceho o nároku na náhradu škody. Žalovaný zároveň poukázal na to, že zákon č. 582/2004 upravuje dva spôsoby zníženia alebo odpustenia dane, a to oslobodenie od dane zo zákona a oslobodenie od dane alebo zníženie dane na základe všeobecne záväzného nariadenia. Prípady, ktorých sa oslobodenie od dane alebo zníženie dane zo zákona týka, sú uvedené v ust. § 17 ods. 1 zákona 582/2004. Pozemky uvedené v ust. § 17 ods. 2 a stavby a byty uvedené v ust. § 17 ods. 3 zákona 582/2004 môžu byť od dane oslobodené, alebo môže byť v ich prípade daň znížená len na základe vymedzenia vo všeobecne záväznom nariadení. Správca dane môže vo všeobecne záväznom nariadení zakotviť tie z vymenovaných prípadov, ktoré považuje za vhodné za svojom území pri výbere dane zohľadniť. Zákonodarca takto ponechal mestu právomoc rozhodnúť sa na základe samosprávneho uváženia mestského zastupiteľstva, v ktorých prípadoch chce oslobodenie, resp. zníženie dane poskytnúť. Až ich zakotvenie vo všeobecne záväznom nariadení sa vymenované prípady nehnuteľností stávajú pre mesto záväznými, t.j. zo strany daňových subjektov nárokovateľnými. Pokiaľ sa týka výšky škody, žalovaný uviedol, že uplatnená výška škody je v hodnote celej vyrubenej daňovej povinnosti k dani z nehnuteľnosti vo výške 3.632,58 eur. Zároveň poukázal na to, že v Žiadosti o predbežné prerokovanie nároku z 11.04.2017 neuviedol žalobca žiaden rozsah uplatňovaného nároku. Po výzve súdu uplatnil nárok vo výške 3.632,58 eur, pričom v Žiadosti o predbežné prerokovanie nároku z 11.04.2017 žalobca uvádza, že výška škody predstavuje rozdiel medzi vyrubenu daňou z nehnuteľnosti na rok 2014 a výškou dane, ktorá by bola uložená pri správnom postupe správcu dane spočívajúcom v znížení sadzby dane ako aj samotnej dane s ohľadom na miestne podmienky. Rozdiel medzi žalobcom uplatnenou výškou náhrady škody a výškou dane vyrubenej rozhodnutím je 0 eur. Toto je výška daňovej povinnosti očakávanej žalobcom. Aj z uvedeného má žalovaný za to, že žaloba má voči nemu šikanózný charakter.

7. Podaním zo dňa 03.10.2017 žalobca navrhol, aby na jeho miesto do konania vstúpila obchodná spoločnosť REALITY - GO MONEY s.r.o., so sídlom Nová ulica 1588, 900 31 Stupava, IČO: 48 272 655 z dôvodu postúpenia pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 03.10.2017. Návrh podaný elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu bol zo strany žalobcu doplnený dňa 05.10.2017. Výzvou zo dňa 10.10.2017 súd vyzval toho, kto mal vstúpiť na miesto žalobcu na vyjadrenie súhlasu alebo nesúhlasu so zmenou strany sporu na strane žalobcu na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 03.10.2017. Podaním zo dňa 07.11.2017 spoločnosť REALITY - GO MONEY s.r.o., vyjadril súhlas so vstupom do konania namiesto doterajšieho žalobcu z dôvodu postúpenia pohľadávky, preto súd Uznesením zo dňa 08.11.2017 sp. zn. 20C/12/2017-88 pripustil, aby do konania namiesto doterajšieho žalobcu Reality - X24 CZ s.r.o., vstúpila obchodná spoločnosť REALITY - GO MONEY s.r.o. so sídlom Nová ulica 1588, 900 31 Stupava, IČO: 48 272 655.

8. Na prejednanie a rozhodnutie veci súd nariadil pojednávanie na 10.01.2018. Podaním zo dňa 20.12.2017 navrhol žalobca vstup strany sporu do konania na jeho miesto z dôvodu postúpenia pohľadávky a tento návrh odôvodnil tým, že doterajší žalobca postúpil pohľadávku, ktorá je predmetom konania na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 18.12.2017 na obchodnú spoločnosť REALITY - VĚŘITEL CZ s.r.o., sídlo Jateční 178/34, Klíše, 400 01 Ústí nad Labem, Česká republika, IČO: 27

725 537. Výzvou zo dňa 02.01.2018 súd vyzval obchodnú spoločnosť REALITY - VĚŘITEL CZ s.r.o., aby vyjadrila súhlas alebo nesúhlas so zmenou strany sporu na strane žalobcu na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 18.12.2017. Obchodná spoločnosť na túto výzvu súdu nereagovala.

9. Súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré sa nedostavil žalobca ani jeho právny zástupca. Žalobca niekoľko dní pred pojednávaním doručil súdu návrh na vstup nového subjektu do konania na miesto žalobcu. Z dôvodu podaného návrhu na vstup nového subjektu do konania žalobca navrhol odročenie pojednávania. Súd žiadosť o odročenie pojednávania neakceptoval, pretože o podanom návrhu bolo možné rozhodnúť aj na pojednávaní, pričom o tomto návrhu na pojednávaní súd aj rozhodol tak, že ho zamietol, pričom proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie a súd tak mohol v pojednávaní pokračovať. Pokiaľ by mal súd z tohto dôvodu vždy odročovať pojednávanie, nemuselo by v dôsledku takto opakovane podávaných návrhov vôbec dôjsť k meritórnemu rozhodnutiu. Uvedený postup žalobcu spočívajúci v podaní návrhu na zmenu strany sporu opakovane krátko pred pojednávaním považoval súd za obštrukčný a zameraný na zmarenie pojednávania. Súd tak pojednával v neprítomnosti žalobcu, ale aj žalovaného, ktorý však o odročenie nežiadal a pojednávania sa zúčastnil jeho právny zástupca.

10. Na pojednávaní dňa 10.01.2018, ktoré súd vykonal v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, nakoľko boli na takýto postup splnené procesné podmienky, právny zástupca žalovaného v plnom rozsahu zotrval na argumentácii uvedenej v písomných vyjadreniach zaslaných súdu priamo žalovaným a na vyjadrení zaslanom súdu prostredníctvom splnomocneného zástupcu.

11. Súd sa v rámci dokazovania oboznámil s listinnými dôkazmi založenými v spise, a to Rozhodnutím č. 3393/2014 zo dňa 24.04.2014, Rozhodnutím č. k. R2016/003424 zo dňa 17.05.2016, Potvrdením o vklade hotovosti vo výške 11.154,07 eur zo dňa 17.05.2016, Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 04.08.2014, Návrhu na predbežné prerokovanie nároku o náhradu škody zo dňa 11.04.2017, výpisom z Obchodného registra žalobcu zo dňa 09.03.2017, daňovým priznaním dani z nehnuteľností, dani za psa, k dani za predajné automaty a k dani za nevýherné hracie prístroje zo dňa 29.01.2013, výpisom z LV č. XXX, katastrálne územie G. B., Všeobecne záväzného nariadenia č. 6/2012 Mesta Liptovský Hrádok, Všeobecne záväzného nariadenia č. 13/2013 Mesta Liptovský Hrádok zo dňa 01.01.2014, Výzvou na zaplatenie daňového nedoplatku zo dňa 15.12.2014, Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 03.10.2017, Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 18.12.2017, ako aj ostatnými listinnými dôkazmi založenými v spise. Na základe týchto listinných dôkazov súd zistil nasledovný skutkový stav:

12. Podľa Rozhodnutia č. 3393/2014 zo dňa 24.04.2014, ktoré bolo vydané žalovaným, žalovaný ako správca dane vyrubil daňovníkovi U. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y.. X. XXXX, XXX XX G., Č. E., na rok 2014 daň z nehnuteľností, a to daň z pozemkov spolu vo výške 118,58 eur, daň zo stavieb spolu vo výške 3.514 eur, pričom určil splátky tejto dane a to prvá splátka vo výške 1.816,29 eur do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia a druhá splátka v rovnakej výške 1.816,29 eur splatná do 30.09.2014. Podľa tohto rozhodnutia žalovaný ako správca dane vyrubil daň z nehnuteľností na základe podaného spoločného priznania k dani z nehnuteľností, k dani za psa, k dani za predajné automaty a k dani za nevýherné hracie prístroje podľa LV č. XXX pre katastrálne územie G. B. podľa dokladov a skutočností zistených žalovaným, ako aj na základe Všeobecne záväzného nariadenia Mesta Liptovský Hrádok č. 6/2012 v spojení so Všeobecne záväzným nariadením č. 13/2013. Proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať podľa § 72 ods. 1 až 4 Daňového poriadku odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia.

13. Podľa Rozhodnutia žalovaného zo dňa 17.05.2016 č. k. R2016/003424 žalovaný ako správca dane z nehnuteľností vyrubil podľa § 156 ods. 1 písm. a) zákona č. 563/2009 s použitím § 99g zákona č. 582/2014 na základe § 22 ods. 1 Všeobecne záväzného nariadenia č. 6/2012 daňovému subjektu U. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y.. X. XXXX, XXX XX G., Č. E., úrok z omeškania v sume 964,54 eur za oneskorené úhrady dane z nehnuteľnosti za rok 2014, ktorá bola vyrubená rozhodnutím žalovaného č. 3393/2014 zo dňa 24.04.2014 s termínom splatnosti do 19.06.2014 a do 30.09.2014 za každý deň omeškania s platbou počnúc dňom nasledujúcim po dni jej splatnosti až do dňa platby vrátane. Proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať podľa § 72 ods. 1 až 4 zákona č. 563/2009 odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia.

14. Podľa vkladového listu vyhotoveného P. V. F., a.s., bolo na účet s názvom U. G. B., typ účtu: účet samosprávy, vložená suma 11.154,07 eur dňa 17.05.2016.

15. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 04.08.2014, ktorá bola uzatvorená medzi postupcom U. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. X.B. XXXX, XXX XX G., Č. E. a postupníkom REALITY - X24 CZ s.r.o., sídlom Nám. 1. máje, 1605, 688 01 Uhreský Brod, Česká republika, IČO: 29 213 754, zastúpenej konateľom U. Y. bola postúpená peňažná pohľadávka zo spôsobenej škody vo výške rozdielu medzi vyrobenou a už aj zaplatenou daňou z nehnuteľnosti za rok 2014 vo výške 4.597,12 eur a výškou dane, ktorá bola určená pri správnom postupe mesta v postavení správcu dane spočívajúcom v znížení sadzby dane ako aj samotnej dane s ohľadom na miestne podmienky, pričom túto sumu bude možné ustáliť až na základe vykonaného dokazovania (alternatívne výška tejto škody zodpovedá sume vo výške 4.597,12 eur).

16. Žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom zo dňa 11.04.2017 právny zástupca žalobcu vyzval žalovaného na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Žalobca sa týmto návrhom domáhal, aby bolo po predbežnom prejednaní veci v plnom rozsahu uspokojený jeho nárok na náhradu škody vo výške rozdielu medzi vyrubenou daňou z nehnuteľnosti na rok 2014 a výškou dane, ktorá by bola určená pri správnom postupe správcu dane spočívajúceho v znížení sadzby dane ako aj samotnej dane s ohľadom na miestne podmienky, alternatívne aby po predbežnom prejednaní veci v plnom rozsahu bol uspokojený jeho nárok na náhradu škody vo výške 4.597,12 eur (daň z nehnuteľnosti vrátane úroku z omeškania). Podľa daňového priznania k dani z nehnuteľnosti, k dani za psa, k dani za predajné automaty a k dani za nevýherné hracie prístroje zo dňa 29.01.2013 podal uvedené daňové priznanie daňovník U. Y. a to k dani z pozemkov, k dani zo stavieb. Podľa Výzvy zo dňa 15.12.2014 bol daňovník U. Y. zo strany žalovaného vyzvaný na zaplatenie nedoplatku na dani z nehnuteľnosti za roky 2012, 2013 a 2014 a úroku z omeškania za rok 2012 vo výške 7.952,74 eur v lehote 15 dní odo dňa doručenia výzvy. Podľa Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 03.10.2017 bola pohľadávka pôvodného žalobcu REALITY - X24 CZ s.r.o., sídlom Nám. 1. máje, 1605, 688 01 Uhreský Brod, Česká republika, IČO: 29 213 754, v celom rozsahu postúpená postupníkovi REALITY - GO MONEY s.r.o. Na základe zisteného skutkového stavu súd dospel k týmto právnym záverom:

17. Podľa § 34 Občianskeho zákonníka, právny úkon je prejav voľe smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých prav alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

18. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

19. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa priecí dobrým mravom.

20. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inej osobe.

21. Podľa § 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri vykonaní verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia 24.04.2014; ďalej len „Zákon“) tento zákon upravuje zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len „územná samospráva“) za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri vykonaní samosprávy.

22. Podľa § 3 ods. 1 písm. a), písm. d) Zákon sa táto zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri vykonaní verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, d) nesprávnym úradným postupom.

23. Podľa § 5 ods. 1 Zákon právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

24. Podľa § 6 ods. 1 Zákon ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

25. Podľa § 13 Zákon na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánov územnej samosprávy pri vykonaní samosprávy sa primerane použijú ustanovenia § 5 a 6.

26. Podľa § 15 ods. 1 Zákon nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej

nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadost“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

27. Podľa § 16 ods. 4 Zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

28. Súd zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju zamietol. Úspešne sa domáhať určitého plnenia môže za splnenia ďalších podmienok (existencia právneho základu, preukázanosť výšky a pod.) iba taký subjekt, ktorému z hmotného práva svedčí, že mu toto právo patrí. Ide o tzv. vecnú aktívnu legitimaáciu v spore. V prípade nároku na peniaze plnenie to je spravidla napr. veriteľ zo zmluvy o pôžičke, predávajúci z kúpnej zmluvy, ak sa bude domáhať nároku na zaplatenie kúpnej ceny, poškodený zo vzťahu zodpovednosti za škodu a pod. Žalobcovi v tomto konaní aktívna vecná legitimaácia nesvedčí a nie je vo veci aktívne legitimovaný, a preto súd žalobu zamietol. Podľa § 5 ods. 1 Zákona právo na náhradu škody spoločenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní, teda v tomto prípade danovník. Žalobca svoje právo odvodzoval od danovníka na základe toho, že mu mala byť pohľadávka danovníka na náhradu škody postúpená. Zmluva o postúpení pohľadávky z danovníka je však neplatná pre neurčitost a zároveň pre rozpor so zákonom, pretože pohľadávka, ktorá mala byť postúpená, v čase postúpenia neexistovala a neexistujúcu pohľadávku nemožno postúpiť. Okrem toho bola v zmluve údajná pohľadávka danovníka identifikovaná takým spôsobom, z ktorého nemožno výšku pohľadávky ustáliť, a preto je zmluva neplatná aj pre jej neurčitost. Nárok na náhradu škody danovníka voči žalovanému nebol ešte judikovaný, pričom v zmysle § 5 ods. 1 Zákona vyššie uvedeným platným výmerom ako rozhodnutím žalovaného mohol byť poškodený iba danovník, a to iba v prípade, že ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spoločenej, bolo zrušené alebo zmenené pre nezakonnost príslušným orgánom, pretože nezakonnost rozhodnutia súd nemožno posudzovať ako predbežnú otázku. Právo na náhradu škody by mal len ten, komu škoda vznikla a tým mohol byť len danovník a nie postupník. Iba poškodený a nie postupník mohol a mal žiadať o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, čo taktiež splnené nebolo. Postúpenie pohľadávky poškodeného z titulu nároku na náhradu škody z nezakonného rozhodnutia by prichádzalo do úvahy až vtedy, ak by toto právo poškodeného bolo judikované, teda ak by poškodenému bol rozhodnutím súdu priznaný konkrétny nárok na náhradu škody. Tieto podmienky však splnené neboli, danovníkovi nebol priznaný nárok na náhradu škody, rozhodnutie, ktorým mu škoda mala byť spoločenej, zákonným spôsobom zrušené nebolo, a preto o danovníkovi nemožno hovoriť ako o poškodenom a škoda mu doposiaľ ani nevznikla. Z uvedených dôvodov tak danovník nemohol postúpiť pohľadávku, ktorá neexistovala, a preto súd žalobu z dôvodu nedostatku vecnej aktívnej legitimaácie zamietol, keď žalobcovi nesvedčí právo na náhradu škody spoločenej nezákonným rozhodnutím žalovaného. Žalobcovi pritom daný vyrubená nebola a zo skutkových tvrdení obsiahnutých v žalobe jednoznačne poškodeným nie je. Súd tiež poukazuje na to, že zmluvou o postúpení pohľadávky podľa § 524 Občianskeho zákonníka sa môže previesť iba právo zo záväzkového práva vzťahu. Niektoré práva teda nemožno previesť, teda v danom prípade ani nejudikované právo z verejnoprávneho vzťahu. Danovníkovi totiž nebolo v danom konaní, prípadne v konaní správneho súdnictva ani priznané právo na prípadne zníženie dane, teda ani tu neexistuje zákonný predpoklad na priznanie nároku na náhradu škody zo zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., a to z dôvodu nezakonného rozhodnutia (§ 3 ods. 1), teda danovník ani nemohol postúpiť právo, ktoré sám nenadobudol, pretože nikto nemožno previesť na iného viac práv ako sám má.

29. Poukazujúc na uvedené argumenty súd považoval uplatnený nárok za nárok na náhradu škody z titulu nezakonného rozhodnutia, aj keď žalobca svoj nárok odôvodňoval tým, že ide o nárok na náhradu škody spoločenej nesprávnym úradným postupom žalovaného. Takýmto právnym posu

dením uplatneného na rok súd nie je viazaný a súd uplatnený na rok považoval za na rok na na hradu s kody spoločenej nezákonným rozhodnutím, konkrétne vyššie citovaným a označeným rozhodnutím č. 3393/2014 z'alované ho zo dňa 24.04.2014. Právnym základom na rok na na hradu s kody podľa citovaného zákona môže byť aj nezákonné rozhodnutie a aj nesprávny úradný postup súdu, pričom tento môže spočívať aj v inom nezákonnom zasahu do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Za takýto nesprávny úradný postup považoval žalobca aj postup z'alované ho, keď tento pri vyrubení dane danovníkovi nezohľadnil miestne podmienky. Pokiaľ žalobca namietal proces - postup z'alované ho, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia o vyrubení dane z nehnuteľností, tak v tomto nemožno hovoriť o nesprávnom úradnom postupe. Nesprávny úradný postup z hľadiska zákona je iba taký postup, ktorým konajúci orgán porušuje právne predpisy, no nemá svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Žalobca však namieta postup vyrubenia dane, konkrétne nezohľadnenie miestnych podmienok, ktoré ho výsledkom však bolo Rozhodnutie č. 3393/2014. Na základe tohto je namieste posúdiť na rok žalobcu ako na rok na na hradu s kody z nezákonného rozhodnutia. Uvedené rozhodnutie však nebolo pri slusným orgánom pre nezákonnosť zrušené alebo zmenené a otázku nezákonnosti rozhodnutia nemožno posudzovať ako otázku predbežnú. Súd nie je oprávnený skúmať, či z'alovaný postupoval správne alebo nie pri vyrubovaní dane danovníkovi, ak výsledkom takehoto konania z'alované ho bolo rozhodnutie z'alované ho a toto je právoplatné, vykonateľné a zrušené nebolo. Keďže na rok žalobcu bol nedôvodný už z hľadiska jeho právneho základu, keďže žalobca nebol vo veci vecne aktívne legitimovaný, bolo bezpredmetné a nehospodárne zaoberať sa výškou s kody a prípadne aj ďalšími okolnosťami. Žalobca navyše na preukázanie výšky s kody ani žiaden dôkaz nenavhol.

30. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Keďže žalovaný bol v spore plne úspešný (súd žalobu v celom rozsahu zamietol), súd priznal žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní od jeho doručenia odvolanie na Okresnom súde Liptovský Mikuláš. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. O odvolaní rozhodne Krajský súd v Žiline.

Podľa § 363 CSP, sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.